

[Birgitte Husmark]

Med hensyn til sammensætningen af komitè-systemet mener SF, at netop fordi komiteerne er et kontrolorgan, er det vigtigt at sikre dets uafhængighed af det parlamentariske system. Medlemmer af kommunale og amtskommunale råd samt folketingsmedlemmer skal ikke kunne sidde i hverken de regionale komiteer eller Den Centrale Videnskabetiske Komité.

Den Centrale Videnskabetiske Komité skal desuden ikke have regionale medlemmer, da den skal varetage en slags appelfunktion i forhold til de regionale komiteer. Lægmandsrepræsentationen skal sikres bedre, end den er blevet det i ministerens forslag, og hvis forskningsprojekter efter deres natur er humanistiske eller sociologiske, skal det også sikres, at komiteerne tilføres ekspertise på disse områder. Det gælder f.eks. i nogle former for registerforsøg.

I § 3, stk. 3, nævnes, at et af de ministerudpegede medlemmer skal repræsentere »statslige forskningsinteresser« – det er mine gåseøjne. Her er det på sin plads at spørge: Hvad er det? Hvad er statslige forskningsinteresser i denne sammenhæng, og hvordan harmonerer de med ønsket om at beskytte mennesket?

SF mener, at såvel den regionale som Den Centrale Videnskabetiske Komité ikke blot skal udarbejde en årsberetning om væsentlige bearbejdede problemstillinger, men også løbende skal informere offentligheden om afgørelser af principiel art. Netop med hensyn til åbenhed over for en interesseret offentlighed vil de nye, lovfæstede komiteer kunne spille en tiltrængt anderledes rolle end den siddende.

Et særligt problem er de forsøg, der udføres under omstændigheder, hvor der ikke kan indhentes samtykke fra forsøgspersonen selv, men kun fra en pårørende eller værge. Det er meget tvivlsomt, om denne beskyttelse er tilstrækkelig eller forsøg kun bør udføres på personer, der selv kan tage stilling. Det er så meget desto mere nødvendigt, når man læser § 7, stk. 1, hvor det som den første af komiteernes opgaver nævnes, at de skal vurdere den med et givet projekt forbundne risiko. I det hele taget er det her tydeligt, at det er forskningen og ikke mennesket, der bliver beskyttet ved denne formulering af komiteernes opgaver.

Til slut kort om kapitel 4: SF ønsker ikke denne opprioritering af reagensglasmetoden i forhold til det at satse på forebyggelse af barn-

løshed, som lovforslaget lægger op til. SF ønsker ikke at åbne for forskning på menneskelige æg og at holde fosterforstadier i live, foreløbig op til 14 dage, uden for livmoderen. SF mener ikke, at konsekvenserne af nedfrysning af menneskelige æg er tilstrækkeligt undersøgt med hensyn til eventuelle skadevirkninger, og ønsker ikke, at denne ekstra belastning bliver en del af behandlingssystemet. SF ønsker ikke donation af hverken befrugtede eller ubefrugtede æg.

Til sidst vil jeg godt sige, at vi ønsker, at behandlingsforsøg skal indgå i det videnskabetiske komitèsystems opgaver. Specielt det sidste mener jeg er utrolig vigtigt, ligesom det er utrolig vigtigt at uddybe argumentationen og forklaringerne om behandlingsforsøg; det skal indgå.

Kim Behnke (FP):

Efter grundig behandling af forslaget i Fremskridtspartiets folketingsgruppe er der truffet den beslutning, at gruppens medlemmer vil være frit stillet ved tredje og sidste behandling, altså ved afstemningen om dette forslag. Derfor skal de bemærkninger, jeg kommer med nu, dels være nogle rent principielle bemærkninger, dels være nogle bemærkninger, som måske mest i den sidste ende er for egen regning.

For det første har det undret os, at der i bemærkningerne til lovforslagets § 15 bliver beskrevet den mulighed, at der kan ske en delvis finansiering af dette virksomhedsområde ved, at der kan opkræves gebyrer.

Det er sådan, som det klart fremgår senere i bemærkningerne, at merudgifterne for skatteyderne ved vedtagelsen af dette forslag er helt op imod 4,5 mio. kr. Vi synes, at det ville være passende, om de gebyrer, man alligevel har tænkt sig at opkræve, havde en sådan størrelse, at der skete fuld betaling fra dem, der ønsker disse tilfaldelser.

Dér, hvor problemet går over til at blive af mere etisk karakter, er i spørgsmålet, hvad de komiteer egentlig skal beskæftige sig med. Vi har ikke været overvældende begejstrede for det arbejde, der hidtil er foregået i de syv regionale komiteer, og vi har da svært ved at følge den argumentation, som blev lagt for dagen fra både De Konservative og Venstre, nemlig at det var meget væsentligt, på trods af at det andet system tilsyneladende har fungeret nogenlunde